

Og hvis man, trods det her fremhævede, alligevel vilde foreskrive en vis større Gæstgiverindretning som Betingelse for Beværterretten, vilde man i Virkeligheden være inde paa den samme Politik, som »high license«-Systemet bundet i. For at hindre de alt for mange Beværtninger vilde man kræve et større Kapitalanlæg af Beværteren ved Forretningens Etableren, men Systemet vilde ikke hindre overtallige Beværttere. Ved Laan fra Bryggerier og Vinhandlere vilde saadanne Beværtninger i stort Omfang florere; Beværtninger, fra deres Fødsel belastede med et Kapitalanlæg, som maa anspore dem til at drive Alkoholafsætningen i Vejret — det er netop ved Afsætning paa *Alkoholen*, at de optagne Laan skulle forrentes og afdrages. Og Indhavere af disse Forretninger vilde dertil altid blandt Beværterne danne en misfornøjet Klasse, der i Konkurrencen vilde føle sig forurettede ved at skulle bære den store Last, som Gæstgiverindretningen medfører, og som deres heldigere Kolleger, de egentlige Beværttere, vare fri for.

I sidstnævnte Henseende kan der høstes Erfaringer af de nuværende Forhold, hvor der efter gældende Domstolspraksis dog kun kræves et Minimum af Gæstgiverindretning til at hjemle Gæstgiverne almindelig Beværterret, men hvor allerede dette er Kilden til Misfornøjelse fra Gæstgivernes Side over deres mere betyngede Stilling i Sammenligning med dem, der beværtte blot paa Beværterborgerskab.

Vanskelighederne mener Kommissionen kunne simplest og naturligst løses ud fra følgende Betragtning:

Det er i og for sig ikke en selvfølgelig eller naturlig Ting, at Gæstgiveri *som saadant* har almindelig Beværterret. De mindre Gæstgiverier, der kun ere beregnede paa faa rejsende, behøve til disses Beværtning og Betjening ikke saa betydelige Indretninger, at almindelig Beværtning maa siges at være et naturligt Tilbehør. En saadan almindelig Beværtning maatte tværtimod opfattes som en ny Næring ved Siden af Gæstgiverinæringen og oftest vel som Hovednæringen. For de smaa Gæstgiveriers Vedkommende giver Arten af deres Virksomhed ikke mere Grund til at tildele dem Beværterret, end der vilde være Grund til at give Pensionater og »hôtels garnis« denne Ret. Det er, som sagt, kun de større Gæstgiverier, hvor Beværterretten er et naturligt Tilbehør til Virksomheden.

Men da der efter Forslaget er fuld Frihed til at forene Gæstgiverborgerskab med Beværterborgerskab, og da de større Gæstgiverier i Almindelighed i fortrinlig Grad ville være udstyrede med dertil egnede Lokaler, og da endelig Bevillingsnævnet naturligt vil lade sig lede af de ovennævnte økonomiske Grunde, for at de større Gæstgiverier maa kunne beværtte alle og enhver, kan man roligt forudsætte, at virkelige, større Gæstgiverier i hvert Fald som Hovedregel fra Bevillingsnævnets Side ville blive udstyrede med ledige Beværterbevillinger. For alt bestaaende Gæstgiverier, hvis Indhavere falde fra, er der endog i Forslagets § 9 givet en særlig Sikringsbestemmelse.

Imidlertid er dette ikke aldeles betryggende. Der kan komme Tilfælde, hvor et større Gæstgiveri, i al Fald indtil en Beværterret bliver ledig, staar uden Bevilling. Men her aabnes i Forslaget en Udvej, som efter den nuværende Lovgivning kun haves i mindre Udstrækning, nemlig ved den Frihed, man mener, bør tilkomme Beværteren til at indgaa de Associationer, han maatte finde hensigtsmæssigst til Udnyttelse af sin Beværterret, se Forslagets § 24.

Om dette Detailspørgsmaal henvises til Omtalen af Forslagets §§ 24 og 26. Her skal blot nævnes en af denne Associationsfriheds Virkninger: I en By vil der, trods Antalsbegrænsningen, altid være en Del Beværtninger, der ikke eller kun akkurat kunne betale sig, hvad enten det nu er Beliggenheden, manglende Dygtighed hos Indhaveren, alt for skrap Konkurrence, eller hvad Grunden nu er. For det Gæstgiveri, der drives i saa stor Stil, at en Sammenknytning med almindelig Beværtning er naturlig, vil det Tillæg i Driftsudgifterne, som det vilde udgøre at sikre sig den nødvendige Association med en saadan Beværter for at kunne drive almindelig Beværtning, ikke blive af overvejende Betydning. Gæstgivere, der i Øjeblikket ikke kunne faa almindelig Beværterbevilling, vilde foreløbig, indtil de selv opnaaede saadan Bevilling, kunne sikre sig Beværterret paa denne Maade, og de Vilkaar, paa hvilke saadanne Associationer lade sig indgaa, vilde være i høj Grad oplysende for Kommunestyret med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den fastsatte Antalsgrænse var for snæver eller ej.

Foruden at denne Ordning vilde medføre, at de større Gæstgiverier altid vilde kunne beværtte alle og enhver, uden at Lovgivningen behøvede at trække kunstige Linier mellem, hvad der var større, og hvad der var mindre Gæstgiverier, vilde Ordningen